

tako-le je in jaz pravim: Bog mu daj srečo! Dober gospod je, malo takih.“

„Dober gospod, dober“, je ponavljal tovariš za njim.

Med tem pogovorom je pa drčala kočija naprej. Kmalu je stala pred postajo. Baron je skočil iz kočije, ko je sluga odprl vratca. Na postaji je srečal načelnika in začela sta se prijateljski meniti. Baron je bil z vsemi takimi gospodi v trgu znan. Kmalu pridrči vlak. Iz tretjega razreda stopi med drugimi potniki tudi Janko Stanič.

Ker mu je gospod Premec opisal vnanjost baronovo, spoznal ga je takoj. Šel mu je nasproti, priklonil se in dejal v nemškem jeziku:

„Dovolite, gospod baron, da se predstavim! Janko Stanič.“

„Veseli me, veseli, da ste prišli; dobro, le stopiva v voz!“ in peljal ga je k vozu.

„Imate kaj prtljage?“

„Da.“

„Pride ponjo sluga.“

Ko sta sedla v kočijo, zdrčala je proti trgu.

Med potjo se je vnel takoj živ pogovor, kar ni navada v sličnih slučajih. Baron se je zanimal za razmere svojega učitelja in ta mu je vse povedal, spoznavši v baronu ljudomilega človeka, a ne ošabnega aristokrata. Že pri prvem pogledu nanj se je čutil nekako prostejšega v vedenju. Takoj je izginila bojazen in skrb, da bi se pravilno ne vedel.

Baron je bil jako prikupljiv mož; na obrazu se mu je videla prostodušnost in srčna dobrota.

Vera in Ksenija, kneginjici črnogorski.

Med pogovorom se je ozrl Janko včasih okrog sebe na pomladno naravo. Kako pisani so bili travniki! Tam na njivi je hodil kmet in sejal seme v razorano prst. Ob potoku je rezal vaški paglavček vejo z vrbe, da si naredi piščal. Parobek ob ozelenelem gozdu je bil ves višnjev od podleska; in više gori je stala kopica otrók in se igrala.

Kak razloček med gosposkim Dunajem in preprostim kranjskim kotičem na deželi! To razliko je živo čutil Janko in pri srcu mu je bilo tako milo in prijetno. Kmalu se je pokazal beli grad s temnim smerečjem v ozadju.

Grad Gabrovec je stal na ne visoki terasi. Bil je od ceste kak streljaj v stran pomaknjen; v ozadju precej za njim se je dvigalo hribovje porasteno z debelim smerečjem. Nekdaj je bilo pač todi mnogo gabrov, da je po njih dobil grad svoje ime. Kar je z jednim pogledom ob-

seglo oko, bila je last baronova. Cesta je vodila mimo grada v teman kot, kjer se je hribovje obračalo na drugo stran. Ta dolinica je bila krasna. Svež zrak, napolnjen z vonjavo, ki je prihajala iz temnih gozdov, bil je jako ugoden za pluća. Bil je to kraj, kakoršnega nasvetuje navadno zdravnik na pljučih bolnim ljudem.

Kočija je zavila pred grad. Od ceste do gradú je vodil belo posut drevored košatih lip. Grad je bil pred nedavnim prenovljen in moderno opravljen; imel je dve nadstropji. Prav za prav ni bil Gabrovec grad, vendar ljudstvo mu je dalo to ime, ker je bilo veliko, lepo poslopje.

Sluga je skočil s kozla in odprl gospodoma vratca.

Janko se je čudil eleganci hišne oprave. V nadstropja so vodile široke, kamenite stopnice, na obeh straneh so stali kipi ali pa vaze.